

NORA
LUGA

Hipodrom

roman

POLIROM
2023

Cuprins

start	13
cursa.....	129
potou.....	297
epilog	439

Sună clopoțelul. E ora 6 seara. Afară, lumina nu-și trădează declinul. Numai ferestrele de pe trotuarul stîng al Corsoului se aprind brusc, cuprinse parcă de flăcări. Strada e plină de eleve cu cozi blonde și șepcuțe de catifea roșie de la Evangelische Schule care merg cîte trei, patru de braț să prindă un Siegfried și cîntă legănîndu-se „Hörst Du mein heimliches Rufen/ zeig mir dein nettes Gesicht...”¹ și nu există ca acel Siegfried să nu se arate în cele din urmă. Îmi făceam loc dînd din coate pe trotuarul îngust să ajung cît mai repede la Eule, nu știu de ce restaurantul ăsta mi se părise întotdeauna mai cu stil, cu siguranță în minte păstram încă serile petrecute acolo cu Mimi-Mare, cu Titi-Mare, ei nu mai erau, dar mă așezam mereu la o masă din colț mai retrasă, ca să-i pot aduce înapoi cu gîndul. Am comandat un *Wiener Schnitzel mit Bratkartoffeln und ein Glas Rotwein*². Găsisem undeva, cred că la un anticariat, *Im Westen nichts Neues*, celebrul roman de război al lui *Erich Maria Remarque* și, în așteptarea șnițelului, m-am adîncit în lectură, uitînd unde mă aflu. De cînd mă mutaseră disciplinar de la Grundschule nr. 1, Silviu tocmai se mutase la Brașov, de cînd nici „străjerii mei” permanenți, a căror iubire prea posesivă mă sufoca uneori, nu mă mai căutau,

-
1. „Auzi cum te strig în zadar/ Arată-ți chipul ștren-gar...”
 2. Șnițel cu cartofi prăjiți și un pahar de vin roșu.

singurul meu loc de întâlnire a rămas bibliotecă, unde vorbesc cu personajele din cărți... și uite, ce coincidentă, tocmai dau de pagina unde e descrisă foarte patetic scena în care unui cal rănit de moarte îi curg lacrimi din ochii sticloși... și brusc îmi amintesc că citisem mai demult undeva că *Ludwig Renn*, care tocmai publicase și el un roman de război cunoscut, cred că se numea *Krieg*¹, dar care fusese eclipsat de succesul cărții lui Remarque, a scris din invidie un articol în care afirma că numai o minte bolnavă încearcă să ne convingă, blamîndu-se că și caii plîng uneori... penibilă melodramă! Tocmai atunci mi-a sosit șnițelul și a trebuit să închid cartea și să mi-o pun în geantă. Dar bărbatul ăsta s-a găsit să se oprească și să mă întrebe dacă-i dau voie să se așeze la aceeași masă cu mine, că nu mai sînt locuri. Simpla lui prezență îmi creează repulsie, dar știu că nu se face să-i refuzi unui om un loc la masa ta, că și în junglă e o oră anume, seara, cînd animalele se adună să-și bea apa ca pe o cuminecătură, înainte de-a se culca sau de a ucide, lîngă dușmanul sau prada lui, fără să se atace. Există o regulă-n toate! Îmi tăiam șnițelul fără să văd pe nimeni în jurul meu, nici măcar în gînd. Dar bărbatul ăla cam negricios avea chef de vorbă. Habar n-aveam ce comandase de mîncare, dar știu că dăduse vreo cîteva pahare de pălincă pe gît și mă tot întreba de unde sînt, că nu par sibiancă, și cu ce mă ocup, că și vorba mi-e altfel, și a început să-mi spună că e meșter tîmplar la o cooperativă dintr-o comună din Oltenia,

1. Război.

al cărui nume l-am uitat... n-am fost niciodată în Oltenia și, după încă un pahar de pălincă, normal că mă servea și pe mine, că altfel n-aș fi putut să-l ascult, a început s-o suduie pe nevastă-sa, că din tîrfă și putoare n-o scotea, zicea că se-nhăitase cu ucenicu' lui, un puști dă nu știa nici să scrie, da' i-a prins în pat că i-o trăgea pîn-o lăsa lată de-atîta futai și pă față, și pă dos... i-a bătut p-amîndoi pînă le-a dat borșu' pă nas și pă gură și i-a aruncat goi cum i-o făcut mumă-sa, noaptea, pă geru' Bobotezii, că nici că s-or mai întors. Io nu mai eram atentă la ce spunea, că-mi tot umplea paharu' ăla cu pălincă și-mi venea pipi de nu mai puteam, da' nu cutezam să mă ridic, știam că nu mă mai țineau picioarele și mi-era frică să nu mă scap pe mine... da' noroc că eram îmbrăcată cu niște pantaloni lungi și nu se prea vedea că eram udă toată, mai ales că se-nserase de-a binelea, trecuse de 9 și nici acasă nu mă mai puteam duce. Lasă, fă, că te iau la mine, îi auzeam glasu' răgușit, mamă ce-o să-ți mai placă, că mi-s stătut de-o lună și-i ca bomfaieru'. Eu nu mai știam unde sînt, cine sînt și cui îi spunea vorbele alea, credeam pe bune că-s ștoarfa aia de nevastă-sa și că m-a luat iar acasă, nici măcar nu-mi mai era frică c-o să mă bată de zicea că mi-a tras-o ucenicu' ăla de mă ținea cu cracii pă umăr trei sferturi dă oră de terminam de trei ori și, după un sfert de oră, iar o luam de la capăt. Urina îmi clipocea în sândăluțele roșii. Eu mă agățam cu amîndouă mîinile de străinu' ăla, cum m-aș fi agățat de un stîlp de înaltă tensiune, că tot pămîntul se clătina ca la cutremurul din 1940, cînd locuiam pe Schmiedgasse 17

și-n București s-a prăbușit Carltonul. Am căzut, fără să știu unde, unul peste altul, habar n-am, era pe-un pat, era pe dușumea, era într-un atelier pe masa de lucru... simt o lumină pe față, dau să deschid ochii, îi simt lipiți, mă ustură și ceafa mi-e înțepenită. Mă ridic greu. Nu știu cine-i bărbatul care sforăie lângă mine. Pantalonii mei sînt încă jilavi, semn că nici nu i-am scos. Învăț să merg, deschid încet o ușă necunoscută. Bine că nu scîrțîie. Miroși a urină, Lorchen, ce ți-au făcut de nu mai ești tu... și calul ăla alb, Jovis, nu-mi mai aude durerea, nici gîndul, ultimul, *der Letzte*, că nu l-am mai văzut nici în vitrina lui Schuster, singurul meu salvator care mă făcea cu-adevărat să cred că sîntem eterni într-o lume promisă, fiindcă aici nu sîntem lăsați să fim măcar provizorii.

37

Încep să mă sperii... Cred că știți de cînd erați mici că există camere, dulapuri, sertare încuiate tot timpul. Ei bine, de la o vreme dau mereu peste încuietori aparte și mă cuprinde frica. Nu mai știu dacă ce văd e adevărat sau cineva vrea să văd ce n-am voie. *nu cumva delirez fiindcă de multe ori înainte de-a adormi văd cu ochii închiși fel de fel de lucruri ciudate care nu mi se arată niciodată în realitate păpădii care cresc vertiginos pînă la cer se fac stele sau coloane de chipuri omeneste din față sau*

din profil defilează repede repede nu-i recunosc bărbați femei au fața mea din fotografii se preschimbă brusc în fața mamei mele din sicriu dimineata cînd mă trezesc cred vedeniile din povești mi le spunea Mimi-Mare în copilărie sau din filmele de groază unde mergeam cu mămica Dr. Jekyll și Mr. Hyde Frankenstein sau Golemul din Praga înfipte ca o căpușă în creierul meu poate nici nu e rău vezi lumea pe ambele fețe una văzută alta nevăzută... asta înseamnă să înțelegi. Golemul din Praga era un fel de robot uriaș, creat de om pentru a și-l supune ca servitor credincios, să-i facă pantofii, să-l spele pe picioare, să-i dea copiii în leagăn, să-i tundă buruienile din curte, să-i omoare concurenții, dar, cînd îl umilea și-i smulgea banda neagră de pe frunte, era în stare să dărîme jumătate din Praga cu oameni și șobolani cu tot. Cetățenii Orașului de Aur începeau să creadă atunci cu adevărat că vine potopul. Elevii mă ascultau încremeniți. Interesul lor inexplicabil pentru ceea ce nu e, dar s-ar putea să fie mă aruncă și pe mine într-o stare de frică voluptuoasă. Cred că am mai spus asta... de cînd eram o fetiță de șase ani și nici nu auzisem de Hermannstadt, noaptea, cînd gîndurile și, mai ales, vedeniile nu mă lăsau să dorm, auzeam copitele unui cal pe urmele mele, fugeam cu sufletul la gură pînă la poarta catedralei, suflarea calului o simțeam fierbinte în ceafa mea și poarta ferecată nu se deschidea! Azi nu vă spun nici un film și nici un roman. Azi vă povestesc ciudățeniile care mi se întîmplă în ultima vreme. Nu sînteți voi prietenii mei? „Ja“, răspund ei din cor. O să vă spun ce-am visat ieri-noapte.

Eram împreună cu voi la cinematograful Corso, sus, la galerie, știți doar c-am văzut împreună filmul *Hamlet*. Eu l-am văzut de șase ori, l-am învățat pe de rost. Umpluserăm balconul și auzeam în vis cum ronțaiam floricele. Deodată a apărut pe pînză un bărbat tînăr, foarte tînăr și foarte slab, roșu ca un rac fiert, se clătina printre arini, ziceam că e Hamlet, dar nu era, să fi fost cam de vîrsta voastră, plîngea și culegea flori. Spunea printre sughițuri: „*Good night, bunele mele doamne, n-ați văzut-o pe sweet Ophelia, she is very nice...*“, eu ziceam că văd un film și tînărul ăla era Hamlet, pe urmă a apărut și groparul, știți doar, săpa un mormînt și scotea de-acolo un craniu de om, îl ridica la cer și zicea: „Ăsta-i craniul lui Yorick, bufonul regelui“, dar visam și-n vis gîndeam că văd un film, dar știam că visez... mi-i trimite cineva, vouă nu vi se-ntîmplă niciodată? N-ați văzut că și Hamlet spunea: „Să mori, să dormi, dar poate că visezi? Dacă această carne albă s-ar preface în stropi de rouă și dacă cel veșnic...“, și parcă-l aud cum a spus Dieter atunci în clasă, cînd repetam împreună povestea filmului, că eram chiar Ophelia... vedeți, poveștile lumii refac mereu timpul pierdut. A fost odată un mare nebun – pentru mine, denumirea asta înseamnă de cele mai multe ori „geniu“, îl chema Marcel Proust. Scriitorul ăsta a scris un roman de zeci de volume, *À la recherche du temps perdu*, pe care noi l-am uitat, fiindcă nici nu l-am trăit, dar o să-l regăsiți citind. Vă văd cu cît interes mă ascultați și simt c-o să citiți, o să citiți... voi rîdeți de May Dieter că e candidat la corigență, poate și mai rău, a rămas de două ori repetent